

„Hvorledes har Deres Familie det, kære Aggerbølle?“ spurgte nu Fruen for at give Samtalen en anden Retning.

Dyrlægen gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden og vendte Hovedet bort med den smertelige Grimace, hvori hans Ansigt altid fortrak sig, naar nogen talte til ham om hans Kone.

„Lad os ikke tale derom, Fru Villing! Det opriver mig saa frygteligt! . . . Det er min Trøst, at hvad jeg paa Grund af Tidernes Ugunst og — lad mig kun tilføje det — paa Grund af egen Svaghed nu maa lide, lider jeg for min stakkels Kone og mine uskyldige smaa Børn. Havde det ikke været for deres Skyld, sandelig — jeg havde for længe siden rejst mig som en Mand og spyttet de Hallunker min Foragt lige i Øjnene! Men det har jeg en Gang for alle lovet mig selv, at min lille Kone og mine stakkels smaa Børn, dem vil jeg bringe dette Offer . . . for dem vil jeg tømme denne beske Skaal til Bunden! — Nej, sandelig, min bedste Fru Villing — deri tager De fejl. En saa haardhjertet Bøddel er jeg da heller ikke, at jeg for min Stoltheds Skyld skulde lade min Sophie lide mere, end hun allerede gør —“

„Men kære Hr. Aggerbølle, jeg har jo slet ikke sagt —“ indvendte Fru Villing spagfærdigt.

„Nej, nej, min bedste Frue! De kender ikke min Sophie . . . det er Sagen! De har ikke som jeg elsket hende under snart tyve Aars bitre Sorger og Trængsler. Saa lærer man at takke Gud for en god og trofast Ægteviv . . . og det har min Sophie været mig! Et Mønster paa en Hustru og Moder, tør jeg sige . . . ædel, altopofrende, en Engel i Taalmodighed og saa smuk, saa yndig endnu paa sit Smertensleje . . .“

Kognaken var begyndt at gøre sin sædvanlige Virkning paa ham. Han satte sin Næseklemmer for sine stift stirrende Øjne for at skjule Taarerne, der var ved at vælde frem. Hans Stemme var tilsløret af Bevægelse,